

Închinarea în secolul 21: „În duh și în adevăr” și „Plăcută lui Dumnezeu” (1)

Introducere

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 16.06.2021, Actualizat: 05.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Partea A: Închinarea biblică

Introducere

Pare să fie înrădăcinat în conștiința omului faptul că trebuie să se aducă venerație unui Dumnezeu sau unei ființe superioare. Venerația adusă lui Dumnezeu depășește venerația adusă ființelor umane și este denumită *adorare*. Chiar și în religiile păgâne naturale, oamenii aduc într-o anumită formă închinare la diferiți zei. În iudaism, adorarea adusă lui Dumnezeu stătea în mod deosebit în legătură cu serviciul jertfelor.

Închinarea creștină pe parcursul secolelor

Catolicismul

În creștinism, mai ales în cadrul *Bisericii Catolice* (dar și în Bisericile Ortodoxe și în Biserica Anglicană), s-a dezvoltat o formă de închinare (adorare) care are ca model forma iudaică: aici, ca și în iudaism, există din nou, de exemplu, jertfe (liturghii), arderea de tămâie, funcția oficială a preotului, haine preoțești speciale, un altar și așa mai departe.

Reforma

În timpul *Reformei*, această formă de închinare a fost respinsă pe bună dreptate. Cu toate acestea, închinarea falsă nu fusese încă înlocuită cu o închinare „plăcută lui Dumnezeu” (1. Petru 2.5). Dimpotrivă, închinarea își pierduse aproape complet sensul la acea vreme. Accentul a fost pus pe predicare. Cântările bisericesti erau adesea menite să întărească credința creștinului (de exemplu, „Ein feste Burg ist unser Gott” [Cetate tare-I Dumnezeuul nostru]; o cântare a lui Martin Luther).

Pietismul

Pietismul a readus prin unele cântări ideea de închinare, de exemplu Tersteegen¹ cu cântarea sa „Gott ist gegenwärtig; lasset uns anbeten” [„Dumnezeu este prezent, să ne închinăm”]. Jertfa de laudă, adusă aici, este devotamentul vieții personale: „Renunțăm de bunăvoie la toate deșertăciunile, la toate plăcerile și bucuriile pământești; voința noastră este ca sufletul, trupul și viața noastră să fie dedicate Ție ca proprietate”. Într-o altă cântare a lui Tersteegen se spune în mod similar: „Pentru Tine să fie toată inima și viața mea, dulcele meu Dumnezeu, și toate bunurile mele numai pentru Tine mi le-ai dat, să fiu numai în Tine și binecuvântat să mă odihnesc”. Această idee - viața mea ca închinare - a devenit foarte modernă în ultimii ani sub denumirea de închinare de 24 de ore. Este aceasta deci, în sfârșit, adevărata închinare, așa cum ne este ea prezentată în Scriptură? Sunt astfel de gânduri de devotament în rugăciuni și cântări, așa cum sunt ele exprimate aici exemplar de Tersteegen, ceea ce încântă profund inima lui Dumnezeu și ceea ce El ne prezintă în Cuvântul Său ca închinare?

Secolul 19

În *prima jumătate a secolului al XIX-lea*, Dumnezeu a lucrat în diferiți oameni ai lui Dumnezeu dorința sinceră și profundă de a înțelege ce înțelegea El Însuși prin închinare și ce îndrumări a dat El pentru aceasta în Cuvântul Său. Prin rugăciune și prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu au găsit răspunsul la întrebarea lor: adevăratul conținut al închinării „plăcute lui Dumnezeu” este jertfa lui Hristos, moartea și suferințele Sale, dar și învierea și înălțarea Sa la dreapta Tatălui. Ceea ce a dus la această convingere a fost mai ales înțelegerea a ceea ce înseamnă modelele din Vechiul Testament, în special jertfele. Acest lucru nu numai că a marcat rugăciunile din întâlnirile lor - în special în legătură cu frângerea pâinii - dar a dus și la scrierea unor cântări de închinare deosebite, care erau cântate cu această ocazie.

Secolul 20

De-a lungul deceniilor, aceste momente de închinare au devenit din ce în ce mai mult o celebrare a mântuirii, iar în loc de închinare accentul era pus mai mult pe mulțumire. Mai ales generația tânără a simțit unele formulări din rugăciuni și cântări ca fiind banalități și cuvinte goale, astfel încât au simțit o lipsă de vivacitate în timpul închinării. De aceea s-a început să se folosească din nou timpul în mod conștient pentru încurajarea reciprocă în credință, ceea ce corespundea mult mai mult nevoilor celor adunați.

Spre *sfârșitul secolului al XX-lea* a apărut o nouă formă de „închinare”, în special prin intermediul mișcării carismatice. Noile „cântări de închinare”, care, din punct de vedere muzical și al versurilor, se bazau pe muzica rock și pop contemporană, au dus în cele din urmă la o nouă formă de „închinare”, cu așa-numiți conducători ai cântării de laudă și servicii divine de închinare. Aici au fost încurajate o varietate de forme de exprimare corporală, cum ar fi mișcarea mâinilor sau dansul. În alte comunități religioase, ridicarea de bannere sau steaguri a devenit parte componentă a „închinării”. De o importanță deosebită în această formă de „închinare” sunt formațiile de muzicanți ale cântării de laudă, care asigură desfășurarea muzicală în formă profesională sau semi-profesională.

Secolul 21

Mai ales astăzi, la începutul secolului XXI, muzicii i se atribuie o importanță deosebită în închinare. Praise-&-Worship-Events speciale sunt planificate fie ca evenimente de sine stătătoare, fie ca parte componentă a zilelor și conferințelor pentru tineri. Adesea sunt instalate chiar și efecte de lumină și sisteme de ceață, ca în cazul concertelor pop laice. Prin intermediul acestei muzici și al efectelor vizuale, se apelează foarte puternic la emoții. Chiar și în trecut, cântecul gregorian, care era obișnuit în liturgia latină, avea un efect atât de înălțător din punct de vedere emoțional, încât chiar și oamenii care erau îndepărtați de biserică și necredincioșii puteau fi profund atinși de el.

Mișcarea modernă de laudă și închinare (Praise-&-Worship)

În cadrul *mișcării moderne Praise-&-Worship*², folosirea muzicii rock a influențat decisiv închinarea, astfel încât evenimentele Worship fără muzică adecvată și adesea zgomotoasă nu mai sunt de imaginat. Între timp, aproape niciun „Event” creștin, fie că este vorba de campanii de evanghelizare sau de o zi a tineretului, nu se poate lipsi de o formație muzicală. Este

mișcarea Praise-&-Worship, cu versurile sale creștine puse pe muzica rock și pop lumească, o evoluție bună?

Cântările Praise-&-Worship au devenit atât de răspândite și cunoscute prin festivitățile publice, precum și prin ascultarea muzicii corespunzătoare în particular, încât apare dorința de a introduce această muzică și în serviciul divin. De multe ori nu se mai știe de ce s-a renunțat la acompaniamentul instrumental timp de zeci de ani sau chiar mai mult, sau de ce generația anterioară a optat - poate în mod conștient - pentru o formă mult mai simplă a serviciului divin.

Este adevărat: Tatăl „caută închinători” (Ioan 4.23), dar are Dumnezeu cu adevărat parte de închinare (Worship), atunci când tinerii vorbesc uneori în jargonul lor despre o „petrecere grasă”, „părtășie mișto”, „predicatori tari”, „momente de relaxare”, „laudă non-stop”, „momente sfinte” etc.?

Controverse cu privire la închinare?

Nu toți creștinii care nu merg nici la festivități Praise-&-Worship și nici nu ascultă această muzică în particular sunt ostili acestei forme moderne de închinare. De multe ori, ei nu știu cu adevărat ce este adevărata închinare biblică, de aceea privesc această chestiune în lumina unor considerații pur umane și doresc să abordeze întreaga problemă în mod pragmatic: fiecare să își găsească propria formă; la urma urmei, Cuvântul lui Dumnezeu nu pare să aibă prea multe de spus în această privință. Nu ar fi nevoie să se scrie cărți pe această temă. În afară de aceasta, ar trebui să căutăm pacea, iar certurile pe astfel de subiecte și „chestiuni de gust” ar trebui să fie evitate. Libertatea - pe care Scriptura o permite de fapt în ceea ce privește conținutul și forma închinării - ar fi limitată doar de propria noastră creativitate și preferințe personale

Este adevărat? Chiar nu spune Biblia nimic despre cum ar trebui să ne închinăm noi ca și creștinii?

Servicii divine: amicale și distractive pentru vizitatori?

În zilele noastre, creșterea bisericii are loc adesea doar atunci când serviciile sunt „amicale pentru vizitatori” și oamenilor li se oferă distracții. Pastorii din ziua de azi trebuie să fie animatori: ei urcă pe scenă, spun povești amuzante, lucrează cu flipchart-uri și proiectoare, iar trupele muzicale creștine oferă Praise-&-Worship. Se privește cu plăcere la felul cum alții se dăruiesc pentru noi pe scenă pentru Worship.

Un comentator al Bibliei a relatat într-o prelegere despre o biserică din SUA care un timp a vrut să „împace” diferitele stiluri de muzică în serviciul divin. Unora le plăceau vechile corale, iar altora Worship modern în stilul muzicii rock și pop. Dar cele două stiluri de muzică nu puteau fi împăcate în serviciul divin; întotdeauna cineva era nemulțumit. Abia când s-a luat decizia de a folosi Worship modernă, comunitatea a crescut într-un ritm destul de repede, iar astăzi este una dintre cele mai mari biserici din SUA. Este acesta drumul pe care ni-l arată Cuvântul lui Dumnezeu, sau principiile lui Dumnezeu pentru creșterea adunărilor nu sunt de

fapt altele?

De ce această carte?

Considerăm că suntem datori să explicăm tinerei generații de ce chiar și astăzi mulți creștini serioși, care nu sunt deloc de ieri, resping această formă modernă de închinare și sunt foarte îngrijorați din cauza evoluțiilor descrise mai sus.

În comentariile noastre ne vom abține pe cât posibil de la a menționa nume de trupe de muzicieni sau festivități. Dorim să analizăm numai din punct de vedere faptic dacă acest mod nou de a aduce închinare lui Dumnezeu este cel în care avem Cuvântul lui Dumnezeu de partea noastră și să arătăm care dintre aceste moduri considerăm că este în conformitate cu Scriptura.

În principiu nu respingem muzica cu instrumente. În multe ocazii, apreciem foarte mult cântatul în comun și muzica de bucurie și credem că muzica poate fi folosită în multe locuri pentru slava lui Dumnezeu și că poate exista loc pentru aptitudinea naturală de a face muzică.

Tradus de la: [Buchvorstellung:-Abetung im 21. Jahrhundert](#)

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Cu privire la Tersteegen vezi adnotarea în capitolul 4.

[2] Prin „mișcarea Praise-&-Worship” nu ne referim la o anumită grupare creștină, care poartă această denumire, ci la toți cei care sunt de părere că închinarea de astăzi ar trebui să fie însoțită de mijloace tehnice, precum și de elemente din muzica rock și pop.